

PIRMA DALIS

Laiškai
iš
spintos

Didžiausi priešai

PO PENKIŲ MĖNESIŲ

Airisė, apsiautusi nudriskusiu lietpalčiu, su nulūžusiu kulniuku lėkė per lietų. Jos širdis viltingai daužėsi, skubino ir saugojo, kai ji kirto tramvajaus bėgius miesto centre. Airisė kelias savaites laukė šios dienos ir jautėsi pasiruošusi. Net ir šlubuodama, permirkusi ir išalkusi.

Negera nuojauta pirmą kartą užplūdo įžengus į vestibulį. Šis senas pastatas iškilo dar tada, kai dievai nebuvo pažaboti. Keletas tų mirusių dievybių buvo nutapytos ant lubų, ir nors atsirado plyšių, o žemai kabantys sietynai skleidė blyškia šviesą, Airisė pažvelgė aukštyn. Dievai ir deivės šoko tarp debesų vilkėdami ilgas auksuotas mantijas, jų plaukuose žibėjo žvaigždės, žvilgsniai tyrinėjo žemę. Kartais atrodydavo, kad tos pieštos akys ją stebi, ir Airisė vos tramdė drebulį. Ji nusiavė sumaitotą dešinę batą ir nerangiai nuskubėjo iki lifto, mintys apie dievus tuoj pat išsisklaidė, kai prisiminė *ji*. Gal lietus bus sutrukdęs ir Romanui, tad jai vis dar yra vilties.

Airisė laukė visą minutę. Liftas kaip tyčia užstrigo, todėl ji nutarė lipti laiptais ir užbėgo į šeštą aukštą. Pagaliau visa tirtėdama ir suplukusi įsiveržė pro sunkias „Oufo naujienų“ redakcijos duris, kur ją pasitiko geltona lempų šviesa, stiprios arbatos kvapas ir rytinis sąmyšis skubant parengti laikraštį.

Ji vėlavo keturias minutes.

Airisė stabtelėjo vidury šurmulio ir akimis permetė Romano stalą.

Šis buvo tuščias, tad ji apsidžiaugė, bet pažvelgusi link užduočių lentos pamatė, kad jis stovi ten ir laukia, kol ji pasirodys. Vos tik jų žvilgsniai susitiko, Romanas vangiai šyptelėjo, ištiesė ranką prie lentos ir nuplėšė prismeigtą popierėlį. Paskutinė užduotis.

Airisė nesijudino, net kai jis, vingiuodamas tarp pertvarų, priėjo pasisveikinti. Buvo aukštas ir lieknas, atsikišusiais skruostikauliais, dabar mojavo popierėliu, kurį ji beveik galėjo pasiekti. Be galo jo norėjo.

– Ir vėl vėluoji, Vinou, – pasisveikino jis. – Jau antrą kartą šią savaitę.

– Nežinojau, kad žymiesi, Kitai.

Vypsnyš dingo, kai jo žvilgsnis nukrypo į Airisės rankas, laikančias batą nulūžusiu kulniuku.

– Regis, šįkart nepasisekė.

– Nieko panašaus, – atsakė ji, iškėlusį smakrą. – Pati taip norėjau.

– Kad nulūžtų kulniukas?

– Kad gautum paskutinę užduotį.

– Tai nuolaidžiauji? – Jis kilstelėjo antakį. – Netikėta. Mūsų dvikova turėtų tęstis iki mirties.

Ji prunkstelėjo.

– Aš tik pagražinau, Kitai. Kaip ir pats darai savo straipsniuose. Jei gausi savo skiltį, turėtum nepasiduoti šiam polinkiui.

Melas. Airisė retai skaitydavo jo tekstus. Bet Romanas to nežinojo.

Jis prisimerkė.

– Kuo *pagražintas* straipsnis apie fronte dingusius karius?

Airisėi sudiegė pilvą, bet ji neišsidavė prisidengusi santūria šypsena.

– Tokia tavo paskutinės užduoties tema? Ačiū, kad pranešei. – Ji nusigrėžė ir ėmė tarp pertvarų vingiuoti link savo stalo.

– Nesvarbu, ar žinai, – sekdamas įkandin neatlyžo jis. – Aš gavau užduotį.

Ji priėjo savo stalą ir įjungė lempą.

– Žinoma, Kitai.

Šis nesiruošė pasitraukti. Toliau stovėjo greta Airisės darbo vietos, stebėjo, kaip ji pasideda raštuotą rankinę ir sumaigytą aukštakulnį lyg pasižymėjimo ženklą. Ji nusimetė lietpalatį. Romanas retai stebėdavo taip akylai, ir Airisė nuvertė savo pieštukinę.

– Tau ko nors reikia? – paklausė skubėdama surinkti pieštukus, kol šie nenuriedėjo nuo stalo. Aišku, vienas nukrito – tiesiai prie Romano odinių pusbačių. Šis nesivargino pakelti pieštuko, ir Airisė vos susilaikė nenusikeikusi, kai pasilenkė jo paimti ir atkreipė dėmesį į išblizgintus batus.

– Pati parašysi straipsnį apie dingusius karius, – pareiškė jis. – Nors ir nežinai visų užduoties reikalavimų.

– Ir tau dėl to neramu, Kitai?

– Ne. Aišku, kad ne.

Ji įdėmiai apžiūrėjo jo veidą. Pieštukinę pastatė stalo gale, kad niekas nebeišbyrėtų.

– Tau niekas nesakė, kad meluodamas prisimerki?

Jis tik dar labiau susiraukė.

– Ne, gal todėl, kad niekas taip ilgai nežiūri man į veidą kaip tu, Vinou.

Prie gretimo stalo kažkas sukikeno. Airisė išraudo sėsdama į kėdę. Suko galvą, kaip sąmojingai atsikirsti, bet nieko nesumojė, nes, nelaimė, jis buvo gražus ir dažnai patraukdavo jos akį.

Beliko tik atsilošti kėdėje ir žaviai nusišypsoti Romanui. Net akių kampučiuose susimetė raukšlės. Romano veidas kaipmat apsilbausė, kaip Airisė ir tikėjosi. Jis negalėjo pakęsti šios šypsenos. Visada atsitraukdavo.

– Sėkmės atliekant užduotį, – žvaliai pasakė ji.

– O tau sėkmės rašant nekrologus, – kaip kirviu nukirto jis ir pagaliau grįžo į savo vietą, kuri buvo – deja – vos už poros stalų.

Airisės šypsena išgaravo, vos tik Romanas atsuko nugarą. Ji vis dar abejingai žvelgė ta kryptimi, kai akiratyje pasirodė Sara Prindl.

– Arbatos? – paklausė Sara, kilstelėdama puodelį. – Atrodo, kad praverstų, Vinou.

Airisė atsiduso.

– Taip, ačiū, Prindl. – Paėmusi puodelį, kaukštelėjo jį ant stalo prie pat ranka rašytų nekrologų, kuriuos turėjo atrinkti, suredaguoti ir atspausdinti mašinėle. Jei būtų spėjusi pačiupti užduotį, tarp šitų gedulingų popierių kapstytųsi Romanas.

Airisė įsistebeilijo į popierių šūsnį ir prisiminė savo pirmąją darbo dieną prieš tris mėnesius. Priėjęs sučiauptomis lūpomis ir įsmeigęs šaltą įdėmų žvilgsnį, Romanas Kitas paskutinis

prisistatė ir paspaudė jai ranką. Atrodė, tikrina, ar ji kėsinsis užimti jo pareigas „Naujienose“.

Netrukus Airisė sužinojo, ką Romanas iš tikrųjų galvoja. Tiesą sakant, tada nuo jų pažinties buvo praėjęs vos pusvalandis. Ji nugirdo, ką jis sakė vienam redaktoriui:

– Ji man – ne konkurentė. Paskutinėje klasėje metė „Vėjų giraitės“ mokyklą. Bus vieni juokai.

Šie žodžiai vis dar skaudino.

Airisė nesitikėjo su juo susidraugauti. Nelabai ir įmanoma, kai abu konkuruoja dėl tos pačios skilties. Bet jo pasipūtėliška povyza tik sustiprino norą nugalėti. Taip pat jai kėlė nerimą, kad Romanas Kitas apie ją žino kur kas daugiau.

Vadinasi, Airisė turi iškapstyti jo paslaptis.

Antrąją darbo dieną ji priėjo prie draugiškiausio žmogaus kolektyve. Prie Saros.

– Ar Kitas seniai čia dirba? – tąkart paklausė Airisė.

– Beveik mėnesį, – atsakė Sara. – Todėl nesijaudink dėl viršenybės. Manau, abu turite nemažą tikimybę laimėti.

– O kuo užsiima jo šeima?

– Senelis nutiesė geležinkelį.

– Vadinasi, pinigų netrūksta.

– Pinigų – maišai, – paantrino Sara.

– Kur mokėsi?

– Lyg ir „Devan Hole“, bet nesu tikra.

Tai buvo prestižinė mokykla, kur turtingi Oufo tėveliai dažniausiai leisdavo savo išlepintus vaikėzus. Visiška priešingybė kukliajai „Vėjų giraitei“, kurioje mokėsi Airisė. Sužinojusi ji vos nesusiraukė, bet kamantinėjo toliau:

– Ar jis turi simpatiją?

– Kiek žinau, ne, – gūžtelėdama pečiais atsakė Sara. – Bet mums beveik nepasakoja apie savo gyvenimą. Iš tikrųjų žinau

tik tiek, kad nemėgsta, kai kas nors lenda prie sudėtų ant stalo jo daiktų.

Iš dalies pasitenkinusi šiomis žiniomis, Airisė nutarė, kad geriausia bus nekreipti dėmesio į varžovą. Protingiausia apsimesti, kad jis neegzistuoja. Vis dėlto netrukus paaiškėjo, kad lengva nebus – jie turėjo lenktyniauti, skubėdami pasiimti kas-savaitines užduotis nuo skelbimų lentos.

Ji triumfuodama pačiupo pirmąją.

Tada Romanas gavo antrąją, bet tik todėl, kad ji nusileido.

Taip gavo progą perskaityti išspausdintą jo straipsnį. Airisė susikūpinusi sėdėjo prie stalo ir skaitė, ką Romanas buvo parašęs apie karjerą baigusį beisbolo žaidėją – ši sporto šaka jai niekada nerūpėjo, bet išvalgus ir sąmojingas Romano stilius netikėtai užbūrė. Akį traukė kiekvienas žodis, atrode, lyg užčiuopia beisbolo kamuoliuko siūles, jautė šiltą vasaros vakarą ir žiūrovų jaudulį stadione...

– Kas nors patraukė?

Išdidus Romano balsas išsklaidė apžavus. Airisė krūptelėjo ir sulamdė laikraštį. Bet jis *puikiai* žinojo, ką ji skaitė, ir tuo puikavosi.

– Tikrai ne, – atrėžė ji. Norėdama žūt būt pamiršti šį pažeminimą, atkreipė dėmesį į jo vardą, išspausdintą smulkiu juodu šriftu po straipsnio antrašte.

ROMANAS K. KITAS

– Ką reiškia „K“? – paklausė pakėlusį į jį akis.

Jis paėmė puodelį ir gurkštelėjo arbatos, bet neatsakė. Tačiau nepaleido jos žvilgsnio, šnairuodamas per nuskilusią porcelianinę briauną.

– Romanas *Klounas* Kitas? – spėliojo Airisė. – O gal Romanas *Keikūnas* Kitas?

Šis paniuro. Nemėgo būti pajuokos objektu, o Airisė dar labiau išsiviepe atsilosdama kėdėje.

– Ar vis dėlto Romanas *Karštakošis* Kitas?

Jis apsisuko ir nuėjo netaręs nė žodžio, bet sukandęs dantis.

Jam išėjus, ji ramiai baigė skaityti straipsnį. Net širdį suspaudė – rašymo stilius buvo nepaprastas – ir tą naktį Airisė jį susapnavo. Kitą rytą suplėšė laikraštį į skutelius ir pasižadėjo Romano straipsnių nebeskaityti. Kitaip pareigos tikrai atiteks jam.

Bet dabar ji dvejojo, net arbata ataušo. Jei Romanas parašė straipsnį apie dingusius karius, jai *gali* kilti noras paskaityti.

Airisė ištraukė lapą popieriaus iš sukrautos ant stalo šūsnies ir įkišo jį į rašomąją mašinėlę. Tačiau besiklausant, kaip Romanas kraunasi krepšį, jos pirštai pakibo virš klavišų. Airisė girdėjo jį išeinant iš kabineto, savaimė suprantama, rinkti informacijos savo straipsniui. Jo žingsnius nustelbė mašinėlių taukšėjimas, murmesiai, ir jis pranyko cigarečių dūmų verpetuose.

Ji sukando dantis ir ėmė rašyti pirmąjį nekrologą.

Į darbo pabaigą Airisė pasijuto prislėgta nekrologų. Ji visada norėdavo sužinoti mirties priežastį, nors ši informacija nebūdavo skelbiama, ir spėjo, kad ją žinodami žmonės dažniau skaitytų atminimo žodžius.

Airisė kramtė atšerpetojusį nagą, jautė mašinėlės klavišų metalo skonį. Kai neturėdavo užduoties, būdavo apsikrovusi skelbimais arba nekrologais. Per pastaruosius tris mėnesius „Naujienose“ šie trys dalykai vis kaitaliojosi, kiekvienam prireikdavo jos skirtingų žodžių ir sentimentų.

– Vinou, užėik į mano kabinetą, – pasigirdo pažįstamas balsas. Viršininkas Zebas Otris eidamas pro šalį auksu žieduotais pirštais pabarbeno į pertvarą. – *Tučtuojau.*

Airisė nustojo rašyti nekrologą ir nusekė jį į patalpą stiklinėmis sienomis. Čia visada būdavo trošku nuo odos, tabako ir stipraus odekolono tvaiko. Kai Zebas prisėdo prie stalo, ji įsitaissė fotelyje priešais ir vos susilaikė nesutraškinusi krumplių.

Zebo žvilgsnis ilgokai slėgė. Jis buvo vidutinio amžiaus, praretėjusiais šviesiais plaukais, blyškiai mėlynomis akimis, skeltu smakru. Kartais jai atrodydavo, kad vyras gali skaityti mintis, todėl pasidarydavo nejauku.

– Širyt pavėlavai, – pareiškė jis.

– Taip, pone. Atsiprašau. Pramiegojau tramvajų.

Sprendžiant iš to, kaip viršininkas susiraukė, Airisei toptelėjo, kad jis galėtų nujausti ir melą.

– Vinou, Kitas gavo paskutinę užduotį, bet tik todėl, kad pavėlavai. Prismeigiau prie lentos lygiai aštuntą, kaip ir visas kitas, – nutęsė Zebas. – Vien šią savaitę pavėlavai *du* kartus. O Kitas dar nėkart nesusivėlino.

– Suprantu, pone Otri. Tai nebepasikartos.

Viršininkas akimirką patylėjo.

– Per pastaruosius kelis mėnesius išspausdinau vienuolika Kito straipsnių. Ir dešimt taviškių, Vinou.

Airisė įsitempė. Nejaugi viską nulems skaičiai? Vien todėl, kad Romanas parašė truputį daugiau?

– Žinai, kad ruošiausi paprasčiausiai *atiduoti* pareigas Kitui, kai apsiņas? – tęsė Zebas. – Bet tada tavo esė laimėjo „Naujienu“ Žiemos konkursą. Peržvelgiau šimtus esė ir tik taviškė patraukė mano dėmesį. Pamaniau: štai iš prigimties gabi mergina, būtų gaila praleisti šią progą.

Airisė žinojo, kas laukia toliau. Ji dirbo užkandinėje, plovė indus ir slopino neišsipildžiusias svajones. Nėkart nesusimąstė, kad į kasmetinį „Naujienu“ konkursą atiduota esė galėtų būti ko nors verta, bet grįžusi namo rado jai adresuotą Zebo laišką. Tai buvo pasiūlymas dirbti laikraštyje ir viliojanti galimybė turėti savo skiltį, jei ir toliau pavyks puikiai pasirodyti.

Tada Airisės gyvenimas visiškai pasikeitė.

Zebas prisidėgė cigarete.

– Pastebėjau, kad tavo rašymo stilius pasidarė nebe toks įžvalgas. Net gana padrikas. Gal kas nors nutiko namie, Vinou?

– Ne, pone, – pernelyg ūmiai atsakė ji.

Šis pažvelgė išpūtęs vieną akį.

– Pala, kiek tau metų?

– Aštuoniolika.

– Žiemą metei mokyklą, ar ne?

Ji nemėgo prisiminti sulaužiusi Forestui duotą pažadą. Bet linktelėjo ir pajuto, kad Zebas ėmė kvosti. Jis norėjo išsiaiškinti daugiau asmeninio gyvenimo detalių, todėl Airisė įsitempė.

– Turi brolių ar seserų?

– Vyresnį brolių, pone.

– Kur jis dabar? Kuo užsiima? – neatlyžo Zebas.

Airisė nudelbė žvilgsnį į šachmatines juodos ir baltos spalvų grindis.

– Jis buvo laikrodininko pameistrys. Dabar išėjęs į karą. Kovoja.

– Turbūt Envos pusėje?

Ji vėl linktelėjo.

– Todėl ir išėjai iš „Vėjų giraitės“? – pasiteiravo Zebas. – Nes išvyko brolis?

Airisė neatsakė.

– Gaila. – Viršininkas atsiduso ir išleido dūmų kamuolį, bet Airisė žinojo jo požiūrį į karą, ir tai visada suezindavo. – O tavo tėvai?

– Gyvenu su mama, – atrėžė ji.

Zebas išsitraukė gertuvėlę iš švarko kišenės ir įsipylė šlakelį stipraus gėrimo į arbatą.

– Pagalvosiu, ar duoti tau kitą užduotį, nors dažniausiai taip nedarau. Šiandien trečią valandą nekrologai turi gulėti ant mano stalo.

Ji išėjo netarusi nė žodžio.

Airisė valanda anksčiau padėjo užbaigtus nekrologus ant viršininko stalo, bet pasiliko darbe. Sėdėjo savo vietoje ir svarstė esė temą, jei Zebas kartais suteiktų progą susirungti su Romanu dėl užduoties.

Vis dėlto žodžiai atrodė įstrigę viduje. Ji priėjo prie indaujos įsipilti dar arbatos, tada į biurą įžengė Romanas Karalius Kitas.

Airisė atsikvėpė, kai tas visą dieną buvo išjėjęs. Bet dabar jis vaikščiojo tuo erzinančiu spyruokliuojančiu žingsniu – lyg trykšdamas žodžiais, kuriuos ruošiasi išlieti ant lapo. Jo veidas buvo paraudęs nuo ankstyvo pavasario šaltuko, paltas nusėtas lietaus lašais. Romanas prisėdo prie stalo ir ėmė raustis krepšyje, ieškodamas bloknoto.

Airisė stebėjo, kaip jis įkiša lapą į rašomąją mašinėlę ir ima įnirtingai rašyti. Romanas buvo abejingas pasauliui, paklydęs tarp žodžių, tad ji nedarė lanksto, kaip dažnai elgdavosi nenorėdama su juo susidurti. Šis nepastebėjo jos einant pro šalį; Airisė siurbčiojo persaldintą arbatą ir spoksojo į tuščią lapą.

Netrukus visi ėmė skirstytis, liko tik ji ir Romanas. Stalinės lempos viena po kitos buvo užgesintos, bet Airisė pasiliko, lėtai

ir atkakliai rašė, tarsi kiekvieną žodį trauktų iš kaulų čiulpų; tuo tarpu už poros pertvarų sėdintis Romanas daužė klavišus.

Jos mintys nuklydo prie dievų karo.

Tai buvo neišvengiama, regis, karas *visada* brendo jos pasąmonėje, nors ir vyko už šešių šimtų kilometrų į vakarus nuo Oufo.

„Kuo jis pasibaigs? – spėliojo ji. – Ar pražus vienas dievas, ar abu?“

Pabaiga neretai slypi pradžioje, ir ji ėmė užrašinėti, ką žino. Po visą žemę klaidžiojusius naujienų fragmentus, tik po kelių savaičių pasiekdavusius Oufą.

Viskas prasidėjo nykiame miestelyje, apsuptame aukso. Prieš septynis mėnesius atėjo metas pjauti kviečių laukus, kurie supa gyvenvietę pavadinimu Sparou. Čia gyvena keturiskart daugiau avių nei žmonių ir lyja vos porą kartų per metus: prieš keletą šimtmečių šią vietą užkeikė piktas – dabar jau nugalytas – dievas.

Nugalėtasis dievas Pavaldinys Dakrė šiame idiliškame Vakarų apygardos miestelyje buvo paguldytas į kapą. Čia jis pramiegojo du šimtus trisdešimt ketverius metus, bet kartą, kai atėjo metas nuimti derlių, netikėtai prisikėlė ir netverdamas pykčiu išsikapstė iš po žemių.

Javų lauke sutikęs ūkininką nuožmiu prikimusių balsu iškošė pirmuosius žodžius:

– Kur Enva?

Enva yra Aukštybių deivė ir didžiausia Dakrės priešė. Ji irgi buvo įveikta prieš du šimtmečius, o tada likusius penkis deivus įkalino mirtinos jėgos.

Ūkininkas išsigando ir susigūžė Dakrės šešėlyje.

– Ji palaidota Rytų apygardoje, – galiausiai atsakė jis. – Jos kapas panašus į jūsų.

– Ne, – paprieštaravo Dakrė. – Ji prisikėlė. Ir nenori manęs pasveikinti. Kadangi elgiasi kaip bailė... aš ją prisiviliuosiu.

– Kaip, mano viešpatie? – paklausė ūkininkas.

Dakrė pažvelgė į apačioje stovintį vyriškį. Kaip vienas dievas gali prisivilioti kitą? Jis ėmė

– Kas čia?

Airisė pašoko išgirdusi Zebo balsą. Atsigręžusi pamatė, kad šis susiraukęs stovi šalia ir bando perskaityti, ką ji parašė.

– Tiesiog kilo minčių, – teisinosi ji.

– Tikiuosi, ne apie dievų karo pradžią? Vinou, jau seniai pamiršta, Oufo gyventojams pabodo apie tai skaityti. Nebent turi naujų įžvalgų apie Envą.

Airisė prisiminė visas Zebo antraštes apie karą. Jos rėkė: ENVOS MELODIJŲ PAVOJAI: SUGRĮŽUSI AUKŠTYBIŲ DEIVĖ ŠAUKIA MŪSŲ SŪNUS IR DUKTERIS Į KARĄ arba ATSPIRKITE SIRENOS ŠAUKSMUI EITI Į KARĄ: ENVA YRA MŪSŲ DIDŽIAUSIAS PAVOJUS. OUFO TERITORIJOJE UŽDRAUSTI VISI STYGINIAI INSTRUMENTAI.

Visuose jo straipsniuose Enva buvo kaltinama sukėlusiai karą, o Dakrė beveik neminimas. Kartais Airisė spėliodavo, ar Zebas taip rašo iš baimės, kad deivė be vargo užverbuoja karėvius, ar jam leista rašyti tik tam tikromis temomis – galbūt Oufo kancleris diktuoja, ką galima skelbti laikraštyje, ir slapta skleidžia propagandą.

– Aš... taip, suprantu, pone, bet pamaniau...

– Ką pamanei, Vinou?

Ji dvejojo.

– Gal kancleris įvedė apribojimų?

– Apribojimų? – Zebas nusikvatojo, lyg ji būtų pasakiusi nesąmonę. – Kokių?

– Na, ką galima ir ko negalima skelbti laikraštyje.

Zebas suraukė įraudusią kaktą. Sužaubavo akimis – Airisė nesuprato, ar iš baimės, ar iš susierzinimo, – bet nutarė atsakyti:

– Nešvaistyk mano popieriaus ir dažų juostelių rašydama apie karą, kuris niekada nepasieks Oufo. Tai vakarų problema, todėl turėtume dirbti kaip įprastai. Susirask kokią gerą temą, *galbūt* išspausdinsiu straipsnį kitos savaitės skiltyje. – Tada krumpliais pabarbeno į medį, čiupo paltą su skrybėle ir išėjo.

Airisė atsiduso. Ji girdėjo, kaip Romanas tolygiai barškina klavišus, tarsi didelėje patalpoje plaktų širdis. Pirštų galai daugiau klavišus, o šie – popierių. Tai paskata jį pranokti. Suspėti anksčiau išsikrovoti pareigas.

Galva buvo tuščia. Ji išplėšė esė iš mašinėlės, sulankstė ir įsikišo lapą į mažą siuvinėtą rankinę, užrišo virvutes ir pasiėmė bekulnį batą. Tada išjungė lempą ir atsistojo trindama paskaudusį kaklą. Už lango buvo tamsu, miestą apgaubė naktis, žibintų šviesa mirgėjo tolumoje it nukritusios žvaigždės.

Šįsyk Romanas pastebėjo, kai jiėjo pro stalą.

Jis sėdėjo nenusivilkęs palto, ant surauktos kaktos krito juodų plaukų sruoga. Romanas ėmė lėčiau spaudyti klavišus, bet nepratarė nė žodžio.

Airisė spėliojo, ar jis norėtų ką nors pasakyti dabar, kai juodu liko vieni biure, nevarstant kolegų žvilgsniams. Ji prisiminė seną posakį, kurį kartodavo Forestas: „Paversk varžovą draugu, ir turėsi vienu priešu mažiau.“

Na ir varginantis reikalas. Airisė grįžo ir sustojo prie Romano pertvaros.

– Gal norėtum nueiti sumuštinių? – paklausė sunkiai suvokdama nuskambėjusius savo žodžius. Paprasčiausiai norėjo pavalgyti – visą dieną burnoje neturėjo nė kąsnio – ir įdomiai pasišnekėti. Net ir su *juo*. – Už poros namų kaip tik yra ilgai veikianti užkandinė. Ten patys skaniausi marinuoti agurkai.

Romanas nė nestabtelėjo ir rašė toliau.

– Atsiprašau, bet negaliu.

Airisė linktelėjo ir nuskubėjo tolyn. Buvo kvaila net *pamanyti*, kad jis norėtų kartu pavakarieniauti.

Ji išėjo pažvalėjusi ir pakeliui išmetė nulūžusį kulniuką į šiukšliadėžę.